

RECORDANDO

TIEMPOS

PASADOS

Número:

8

Maggie era unha nena curiosa e intelixente, a que lle encantaba leer. Nunca se separaba do seu libro de información persoal (a o que todos chamamos diario menos ela) Era de pel pálida con ollos azuis e pelo rubio, que solía levar recollido en dúas trenzas. Tiña a nariz respingona e pequena. Os seus labios eran finos e rápidos a hora de contestar o seu irmá Dani. Tiña mais ou menos os teus anos e era alta. Camiñaron ata a porta da mansión. Era un gran portón de cor granate un tanto gastado por o uso. Tiña un pomo con forma de camelia que estaba bañado en oro con reflexos en prata fina. Había un porche recuberto cos poucos restos que quedaban de pan de ouro. De repente a porta abriuse e apareceu un maiordomo, eles puideron ver unha ampla estancia: unha vella moqueta cubría o solo, as paredes eran altas, con cadros de cores apagados, os marcos extravagantes, había alfombras vellas, cheas de polvo o maiordomo presentouse, chamabase Perkins, pero chamábano Sr Per. El moi amable guiounos ata o salón, pero Maggie poido ver nos seus ollos un aire de desconfío. A sala era grande, había unha gran

chimenea de leña ao fondo, que estaba prendida o que sorprendeu a Maggie. Había tamén un rodapé de madeira e no teito destacaba unha lámpara, non moi limpia, o Sr Per díxolles que se sentaran no sofá, él traería algo para comer.

Despois da rica merenda que preparou o Sr Per, Maggie foi a un sitio que lle encantou: a gran biblioteca, situada ao fondo Norte da mansión, donde azotaban as olas nas noites de tormenta, na traslúcida ventá. Interesouse nos grandes volumes de anchas tapas, cheas de polvo. Despois de estar un bo rato cotilleando nos vellos libros (¿Por que, claro, que farias ti se estivésedes nunha vella mansión?)

O Sr Per axudou a Maggie a levar as maletas ata a súa habitación. Una vez Perkins retirouse e Maggie contemplou a porta con atención: volvia a ter forma de camelia. Maggie entrou na habitación que iba a ser a súa habitación.

Capítulo 2

Maggie quedouse profundamente durmida na sua nora cama. As mantas estaban frias e na casa non había calefacción (agora na

maioría de casas hai calefacción, pero estamos a falar de mediados do século XX) así que púso preto da cama unha pequena estufa de leña. A noite

fíaoelle corta e tivo un soño do mais raro: volvía a granda de Kirrin e estaba sentada outra vez debaixo da súa pequena camelia.

Maggie cada semana collía un novo libro na biblioteca, poucos lle faltaban para lalos todos, xa que era unha grandísima lectora, pero faltáballe un dos mais interesantes que encontrou nunha alta estantería chea de polvo e tearañas, alí había mais dun libro pero ela decidiuse por un. Como os demais estaba cheo de polvo, así que tivo que sacudilo para averiguar o título. Unhas letras douradas dábanlle o nome:

Historia de camelia.

Baixouse da escaleira, que colleu anteriormente para poder alcanzalo e foi correndo ata o seu dormitorio co libro debaixo do brazo. Alí comenzou a ler o libro que estaba cheo de fermosos poemas.

Nunha semana Maggie a tiña lido o libro e dispoñíase a collel o seguinte da colección da biblioteca. Era 18 de Novembro de 1948 (unha data que Maggie nunca olvidou) pola tarde, era un día gris de tormenta, que o único que che apetece é quedarte na cama e durmir.

Maggie estaba na biblioteca subiuse a escaleira e veu o 2º libro da colección na mesma estantería, tirou do libro, pero nese instante a estantería abriuse (como nas películas) ela asustouse e caeu da escaleira, saiu da biblioteca correndo e gritando chegou a súa habitación.

Chegou a súa habitación, como xa dixerá antes, quedouse durmida e a medianoite, escoitou uns ruídos procedentes da biblioteca. Levantouse e cando chegou a biblioteca viu a porta do pasadizo aberta.

O corazón latíalle a mil por hora, pero Maggie esforzouse por controlar o medo e foi cara o pasadizo. Era algo fermoso as paredes e o teito estaban decoradas con camelias que parecían de verdade (c'ou eran de verdade?) Maggie foi ata o final do pasadizo e viu unha porta dourada con camelias bañadas en ouro. De repente escoitou unha voz que procedía da porta:

Se aquí queres entrar o poema
mais fermoso terás que recitar

E Maggie recitou o último poema do libro: Historias de Camelias .1.

Camelias fermosas

hai neste lugar

pero unha destaca

mais ca demais

De repente a porta abriuse ante ela e un cetro, cunha camelia dourada na punta. Alguén empuaouna por detras e quedou contra a parede. De pronto o Sr Per dixo:

- Bravo, bravo, bravo, xa non te preciso mais rapaza.

E cando iba a tocar a camelia dourada caeu

inconsciente. Maggie que non quería ver a escena e tiña os
ollos pechados abriunos da que escoitou os pasos de alguén

• ¡Era Dani! Claro... ¡Él foi o que deixara inconsciente o Sr Per,
cun gran libro da biblioteca! Maggie abrazouno e colleouno
pola man. Xuntos tocaron a camelia dourada. De repente
unha neblina envolveunos e ante eles apareceu un entorno
familiar. Diante deles apareceu unha fermosa camelia con
flores brancas que co sol parecían douradas. Dani deuse
conta de algo:

• ¡Maggie é a camelia da granxa de Kirrin! ¡A da nosa
casa! Non sabes?

• ¡Como non me din conta!?

Maggie quedouse alucinada, nunca vira algo igual pero
agradecíao pois agora sempre que quisesen podería viaar a
súa antiga granxa que tantos bos recordos lle traía.

Tempos pasados, **b**os **t**empos;

grazas a miña **c**amelia que **t**anto

amei

Novos **t**empos, **m**ellores **t**empos

grazas a fermosa **c**amelia que

atopei

(Esto foi o que escribiu Maggie despois do sucedido

+ Seguro que as decaatastes dalguns erros. Da sei que

fallei! Era para ver se estabades atentas!

David y Rosana Raposeiras Canabal y

Catarina Penas Lorenzo 6° A